



MUSIKALSK BLODPUMPE

Synes du musikken fra platespilleren din kan bli litt tam og blodfattig, er sjansene store for at Avid sin topp-riaa er den rette medisinen.

Tekst og foto: Roy Ervin Solstad

For oss som enten aldri ga opp LP-platene, eller eventuelt har funnet tilbake til vinylhimmelenes glemte gleder, er det fornøydelig å se at hifibransjen satser så stort på analog lyd igjen. Både når det gjelder platespillere, tonearmer og pickuper, er utvalget enormt. Det gjelder også for platespillerforsterkere, eller riaa-trinn som det også kalles. I gamle dager (les: fram til begynnelsen av 90-tallet) hadde stort sett alle forsterkere innebygd riaa-trinn. Deretter fulgte drøyt to og et halvt tiår der den store andelen av forsterkere kun tilbød dette som ekstrautstyr – om de i det hele tatt gjorde det.

En platespillerforsterker eller riaa, er enkelt fortalt en ekstraforsterkning for å ta seg av signalene som plukkes opp av pickupen på en platespiller. Disse signalene er langt lavere enn for eksempel fra en cd-spiller, dac eller bluray-spiller. Å forsterker disse signalene uten at det skapes ekstra forvrengning er en av utfordringene med riaa-trinnene, i tillegg til at det heller ikke bare er

«plug-and-play» som med en cd-spiller. Platespillernes pickuper er nemlig presisjonsinstrumenter som krever sin helt spesielle innstilling, også på forsterkersiden. Både fordi utgangsnivået de leverer varierer, men også fordi de ofte yter best med ulike innstillinger av kapasistans og resistans. Pickup-produsentene selv oppgir som regel anbefalte innstillinger, men de er ofte så omtrentlige at litt prøving og feiling med egne ører som fasit, gjerne er det aller beste.

Mange riaa-trinn har ingen slike innstillingsmuligheter, men har i stedet en fast innstilling som er et slags minste felles multiplum i forhold til den typen pickuper den skal forsterker signalene fra. Da står det gjerne en bryter for å velge mellom MM for Moving Magnet-pickuper og MC for Moving Coil-pickuper. Det kan fungere helt ypperlig, og særlig på budsjettutstyr er dette vanlig. Enten det dreier seg om innebygde platespillerforsterkere eller eksterne riaa-trinn.

Pulsare II

Svært mange, for ikke å si alle, forsterkerprodusenter har nå tatt konsekvensen av vinylens renesansanse og tilbyr separate platespillerforsterkere. Det gjør også en del platespillerprodusenter, og engelske Avid er en av dem. De har faktisk hele fire modeller i sitt sortiment, fra den minste integrerte Pellar, til de tre største der samtlige har en separat strømforsyning for at ikke transformatoren i den skal påvirke behandlingen av de svake signalene fra pickupen. Pulsare II som jeg har hatt på test, er den største og dyreste i Avid sin serie, og koster nesten 52.000 kroner.

Mens svært mange riaa-trinn – også min egen fra Plinius – har bittesmå vippebrytere for å stille inn de rette verdiene, og ofte har plassert dem enten på bakplata eller til alt overmål under bannplata på chassiset til platespillerforsterkeren, har Pulsare II samtlige knapper og innstillinger på fronten. Bortsett fra at alle disse knappene som man kan vri på, bringer man langt fra «less-

is-more»-trenden, er brukervennligheten på en helt annen planet i forhold til eksempelvis min egen riaa. Nå vil sikkert mange – med rette – hevde at når man først har stilt inn riaa-trinnet til pickupen, så trenger man ikke vippebryterne før man eventuelt kjøper en ny og annerledes pickup. Men for oss som bytter litt fram og tilbake, er innstillingen på fronten rene gudegaven. Det finnes for øvrig noen få riaa-trinn som har dratt den enda lenger og gir deg mulighet til å stille inn utysket ved hjelp av en fjernkontroll. AMR PH-77 og Audio Research sine platespillerforsterkere er de jeg kommer på i farten som har dette. Avid Pulsare II har det ikke, men om man stryker Avid-grunnlegger Conrad Mas medhårs samtidig som man serverer ham en iskald pint med britisk øl, og hvisker «remote» ømt i øret hans, så kan det vel hende at det kommer også på Avid-riaaene en gang i framtiden.

Byggekvaliteten virker for øvrig å være strålende, så trolig burde Land Rover ta seg en tur til Avid-fabrikken for å se hvordan man bygger noe som kommer til å vare.

Lyden

Og det bør den også, for har du først koblet opp Pulsare II i anlegget ditt, er risikoen for at du ikke vil koble den fra igjen, stor. Platespillerforsterkeren leverer nemlig et skyv av en annen verden. Jeg har testet noen riaa-trinn, men har hver gang vendt tilbake til min egen Plinius Koru-riaa, særlig fordi jeg

har opplevd den som glimrende når det gjelder attack, dynamiske egenskaper og ren og skjær spilleglede. Sammenlignet med Pulsare II, som riktignok koster mer enn det dobbelte, så er forskjellen påtagelig.

Pulsare II er langt mer kontant i bassen. Den graver ikke nødvendigvis dypere, men presisjonen er bedre, og du får mer detaljer og ikke minst virker alt klarere og tydeligere med Avid-boksen(e). Daft Punk sin «Access Random Memories» har blitt flittig brukt under testperioden, fordi bassen på denne innspillingen etter mine begreper holder ypperste referanseklasse. Den referansen blir enda tydeligere med Pulsare II som signalforsterker.

Når det gjelder klangbalanse er det derimot lite som skiller de to riaa-trinnene. Både Plinius og Avid kan karakteriseres som dønn nøytrale. Pulsare II-riaaen er dermed fullstendig ubrukelig om du vil ha eller liker å bruke riaaen din som en mild tonekontroll. Her er det nok bedre å velge seg en pickup med den klangbalansen og lyden man liker, så får det heller bare være at Avid-riaaen bare forsterker godlyden fra pickupen, men utover det, gjør den fint lite.

Jeg opplever også Pulsare II-riaaen som veldig tyst. Det gjør at selv de minste detaljene slipper gjennom og bidrar til en enda mer virkelighetsnær musikkgjengivelse. Det skjer over hele frekvensområdet, men er kanskje aller enklest å legge merke til oppover i diskanten der overtonene ikke forsvinner i

mikroskopisk støy. Mens mellomtonen har nydelig klang og et vell av detaljer, er diskanten verken avrullet eller skarp. Som på det aller beste utstyret, merker man knapt diskanten, fordi den bare ER der.

Det skulle jeg også ønske at denne riaaen kunne være i mitt oppsett. Bare være der altså, men jeg må nok innrømme at sparegrisen ikke er full nok ennå til å ta den innvesteringen. Kanskje kan det bli en julepresang til meg selv? Hvem vet. En liten nedtur blir det uansett å bytte tilbake til min egen platespillerforsterker. Trøsten får være at jeg har nådd en alder, der man glemmer fortere enn før, så det er jo lov å håpe.

Konklusjon

Bortsett fra at den koster mange penger, finner jeg fint lite å sette fingeren på når det gjelder denne riaaen. Den er fleksibel, meget enkel å bruke, og låter fenomenalt. Å spille LP-plater med Avid Pulsare II gir den samme følelsen som Lillebjørn Nilsen syngte rom i «Crescendo i gågata»: «Det banker i hjertet og bruser i blod».

UTSTYR

- Platespiller: Avid Acutus SP
- Tonearm: SME 309
- Pickup: Benz LP
- Forsterker: T+A PA3000HV
- Phonokabel: Van Del Hul D-501
- Høytalere: Wilson Sophia 3
- Strømrenser: Isotek GII Sigmas og Isotek Titan
- Signalkabler: Nordost Valhalla II, Blue Jeans Cable
- Høytalerkabler: Transparent MusicWave Ultra
- Strømkabler: LessLoss, Oyaide og Isotek, Nordost
- Rack: Solid Tech Rack of Silence Reference 3
- Akustikk: Vicoustic Premium Wave Wood
- Annet: Egen 16-ampers strømkurs

VI LIKER:

- Utrolig trøkk
- Detaljert og oppløst
- Lett å justere

VI LIKER IKKE:

- Bortsett fra at den koster, ingenting

WATT MENER:

Dønn nøytral platespillerforsterker som både har trøkk og finesse.



Watt

Avid Pulsare II

PRIS: 51.990,-

IMPORTØR: Oslo Hi-Fi Center

LINK: www.oslohifocenter.no